

Capitolul 14

Una sau alta dintre întâlnirile obișnuite de joi

Înainte să ia în serios ideea cu ședințele de spiritism, dar nu cu mult timp în urmă, chiar la acea întâlnire la care își propuseseră „să diversifice tematica“, cum rezumase Lenca ironic, cele trei prietene au ajuns să-și povestească una alteia cum au simțit pentru prima dată, în viața lor, o prezență străină de lumea asta. De fapt, poveștile începuseră pentru că Lenca le întrebasese dacă le-a spus vreodată ce pășise în ultima seară la hotelul din Stara Zagora.

— Băi, se înserase când am intrat în cameră și am avut clar senzația că se mai afla cineva acolo... Nu că intrase cineva în cameră, ci că era deja, nu știu cum, le-a spus Lenca prietenelor ei care o priveau uluite că ea ar putea avea o astfel de poveste.

— Adică ce simțeau? vru să știe Mira.

— Nici eu nu știu prea bine, știu că m-am oprit încă de cum am intrat, de parcă auzeam o respirație, dar o auzeam în cap și în cameră în același timp, răspunse Lenca cu o strâmbătură din buze.

— O tăcere care nu e tăcere, zise Haia.

— Cam așa, he-he, aveam senzația unei respirații care nu era a mea, zâmbi forțat Lenca. Straniu e că mi s-a părut că văd, pe pat, urmele unor mâini ale cuiva

Respectare tocmai s-ar fi așezat sau se așeza... Așa, ca și când cineva se sprijină cu mâinile înainte să se așeze, dar nu am văzut și corpul, ci doar amprenta mâinilor, mai adăugă Lenca.

— Incredibil, pe bune? făcu Mira ochii mari.

— Mda, mă rog, eram obosită, văzusem toți morții ăia pe porți și pe pereții dinspre drum ai caselor, fotografiasem toată ziua oameni morți, e de înțeles de ce am avut senzația asta, nu crezi? mai spuse Lenca, încercând să pară neafectată.

— Mie mi s-a întâmplat când eram prin clasa a X-a, cred, și citeam Preda, eram la baie, citeam deseori acolo, tocmai ajunsesem la un pasaj în care un personaj îl vede pe dracul și vorbește cu el, nu mai știu unde e scena, în *Marele singuratic*, dacă nu mă-nșel, și, în timp ce citeam, mă gândeam, țin minte, „uite ce chestie, și eu sunt singură în casă, e noapte, ce-ar fi dacă...“, și nu am terminat bine gândul, că s-a oprit curentul, am rămas acolo nemișcată, cu cartea în mână, într-un întuneric ca-n nucă, cred că era vreo trei noaptea, spuse Haia cu ochii în gol, dar zâmbind.

— Ei, na! Pe bune? întrebă Mira, folosind aceeași întrebare ca mai devreme, apoi se temu că părea tâmpă, și, vrând să arate că nu dă importanță, își îndreptă privirea înspre tavan, la lustră.

— Îhî, spuse Haia zâmbind în continuare.

Fetele stăteau pe covor, pe otomane roșii de catifea. Toate lămpile și lampadarele erau aprinse, iar camera era luminată ca o sală de bal.

— Altă dată, țin minte că eram mică de tot, eram cu ai mei la mare, cred, și în timpul nopții am avut clar senzația că în camera întunecată-smoală se mișcă ceva sau cineva, venind spre mine. Țin minte că mă gândeam, asta-i culmea, nu am cum să văd, din cauza întunericii, nu pot vedea nimic, dar era așa, ca și când ochii

Respect mei nu deslușeau nimic, aș spune că mai mult simțeam decât vedeam, și totuși știu că vedeam negru, sau mai mult știam că e ceva de forma și statul unui om care mergea în cameră. Nu știu cum să zic, că vedeam și nu vedeam, dar știam că merge cineva în cameră spre mine și că eu eram în pat. Cred că e cea mai veche amintire a mea. Am amintirea zgomotului de pași ușori și acum în cap. Nu mi-e clar nici azi ce am simțit atunci, nu am povestit nimănui asta, spuse Haia.

— Nu ți-a fost frică? întrebă Mira.

— Nu, nu cred. Sau cel puțin nu țin minte să-mi fi fost atunci. Mi-a fost frică mai târziu, prin adolescență, cred că după faza cu Preda și cititul în baie, când s-a oprit curentul, vorbi Haia repede, încercând să nu dea nici acum prea multă importanță.

— Băi, cam așa am simțit și eu în camera din hotelul din Stara Zagora. Că e ceva și că nu e. Că aud și simt, dar nu văd. Mă rog, e straniu ce-ți poate face oboseala, spuse și Lenca, cu aceeași dorință de a-și păstra sângele-rece.

— Mai am o poveste de același fel, a fost acum vreo șase ani, cred... Eram în noaptea de dinaintea plecării din... ah, ce chestie, eram și eu tot în Bulgaria, la Globovo... ca să vezi... Trebuia să plec către București, luasem bilete la tren cu o zi înainte, voiam foarte tare să merg cu trenul, îmi place să merg cu trenul. Era iarnă. În seara de dinaintea plecării a început să ningă, a nins toată noaptea. A doua zi era prăpăd. În noaptea aia, am visat-o pe mama care mi-a zis scurt și foarte-foarte clar: „Nu pleca, așteaptă să vină tata“. Nu mi-am dat seama a doua zi dimineață, probabil că uitasem visul sau uitasem să mă întreb ce visasem cu o noapte înainte, nu mai știu. În drum spre gară, mi-am dat seama că nu-l uitasem. Sau mi-am amintit de-abia atunci, din senin, habar n-am. Știam că visul nu trebuie ignorat,

Respectabil. Nu am avut puterea să schimb ceva. Am plecat. A fost un drum infernal. Din cauza viscolului, am făcut, în loc de vreo opt-zece ore, două zile și jumătate, a fost frig afară și în tren, la un moment dat nu mai putea înainta trenul din cauza zăpezii acumulate pe șine sau din cauza viscolului, mi se părea că nu voi mai ajunge niciodată, că sunt între lumi, povesti Haia calm.

— Adică tu crezi că te-a avertizat într-un fel sau ce? întrebă Mira.

— Da, chiar asta cred, spuse Haia. Și că ar fi trebuit să nu plec, adăugă ferm.

— Și pe mine cine m-a avertizat și ce mi-a spus?! Atunci la hotel, că io nu am înțeles... Limba asta nu o știu, spuse Lenca râzând. Haideti, băi, fiți serioase. Eu eram obosită și hăituită de imaginile pe care le fotografiasem toată ziua, iar tu, Haia... tu ai felul tău, lumea ta, nu înseamnă că ce crezi că vezi și auzi chiar așa este, le aduse Lenca la realitate.

— Nu crezi nici că le-ai furat spiritul oamenilor ăloră prin fotografie, sunt sigură, zise Haia zâmbind.

— Păi nu, bineînțeles, în plus, nu eu am fost prima care i-a fotografiat, eu am fost cea care a fotografiat fotocopiile fotografiilor. Fotograf la puterea a doua sau a treia, să zic. Erau furate deja, nu?

— Aoleo, se sperie Mira. Băi, eu nu prea am gust pentru povești cu umbre, spirite sau făpturi necurate. Mie mi se face întuneric în cap, a zis... dar Mira nu apucă să încheie, că Haia, ca trezită dintr-un vis cu ochii deschiși sau ca dintr-o transă, o întrerupse:

— Nu contează, de fapt. Nu crezi, nu există. Crezi, există, e simplu. Eu am nevoie să cred că există, asta e, voi faceți ce vreți, adăugă zâmbind, nici ea nu știa de ce, poate ca să nu-și sperie prietenele, cine știe.

Spre deosebire de Mira, Lenca nu părea prea afectată nici de întâmplarea din camera de hotel din Stara Zagora,

Respectivnici de relatările Haiei despre duhuri. Le lua așa cum veneau, fără mirare, fără să vorbească prea mult, parcă le stenografia. Neutru și neimplicat. Mira și-ar fi dorit ca una dintre prietene să-i ofere mai multe explicații sau să-i spună că nu e adevărat, că sunt aparențe, jocuri ale minții. Nu aveau explicații științifice la îndemână, dar puteau fi explicații neurologice, psihologice, în vreun fel cu o denumire anume. Asta ar fi liniștit-o. Calmul Haiei, care credea că între lumea de zi și de noapte nu e decât o linie subțire, deseori încălcată, nu o mulțumea. Tăcerea Lencăi o nedumerea. Aflată între cele două, Mira oscila, simțea uneori că nu-i rămâne decât să se adăpostească, să caute protecție, să știe că nu e singură, să facă să pară totul mai ușor de suportat, dar nu știa cum.

Mira rămăsese cu ochii în gol. Ba mai mult, începu să zâmbească. Haia o întrebă:

— Ți se pare comic sau ce?

— Băi, mi-am amintit de o poveste a mamei... Dar nu știu, e așa... stranie și comică, nu știu cum să vă zic, nu e ca ale voastre, mistico-fantastică, zise Mira dând să râdă.

— Ei, zi acum... Ce? întrebă Lenca, începând și ea să zâmbească. Adăugă repede:

— Ați observat că, atunci când cineva dă să zică ceva comic, ceilalți râd în avans? Cel puțin mie așa mi se ntâmplă. Veselia e contagioasă, comentă Lenca, așteptând-o pe Mira să se adune.

— Țin minte că, mi-a povestit mama odată, era după o gardă... Asta la mama era o chestie normală, v-am mai spus, spunea dimineața, la micul dejun: „Azi-noapte a murit ăla cu...“, pentru ea era ca buletinul meteo sau ca în filme, adică chestia asta cu muritul era ceva obișnuit... Așa... Deci îmi spune odată, nu mai știu dacă din senin sau era în legătură cu ceva... Murise o

Respectiv femeie ocuroasă noaptea înainte, în fine, nu mai știu ce avusese, și vine bărbat-su, nu mai știu de ce, moarta rămăsese la terapie intensivă, nu fusese dusă la morgă... Și acum intră omul în rezerva cu moarta, încet, cu capul în jos, cu căciula în mână, și mama vine și zice: „Uite, domnule ...escu sau nea Vasile“, cum i-o fi spus mama, „acuma, asta a fost, îmi pare rău“. Omul meu cică privea așa, într-o parte, cu căciula în mână, era de undeva de la țară, om simplu, săracul, timid, speriat, na, cum să fii vesel când vii să-ți vezi nevasta și o găsești moartă, nu vie, în spital... Și tânără, săraca, oricum, nu fusese vreo babă, să zici și-a trăit traiul, și-a mâncat mălaiul. „Nu a mai avut zile“, mai zice mama și cică el, privind într-o parte, cu mâinile cu care frământa căciula aduse în față, zice „daaa, acuma, da, s-o duc acasă“. „Păi da“, zice și mama, „asta e...“. Omul se mai uită o dată la femeia lui, albă și înțepenită în patul de spital și zice „Da'... s-a schimbat foarte mult...“. „Păi da, frate, te schimbă boala, așa se întâmplă cu toți“, zice și mama. „Da, da' așa de mult? I s-a ascuțit și nasul, e trasă rău...“, nu se lăsa omul. „Da, frate, așa se întâmplă, unora li se strâmbă gura, altora li se adâncesc găvanele, li se chircesc degetele, e normal“, a mai zis mama cu răbdare. „Hai, acuma ești sub șoc, o să-ți revii, o să vezi.“ „Doamna doctoră, da' parcă nu ar fi femeia mea, nu'șcum. Așa mult să se fi schimbată?“ Omul sucea și răsucea din căciulă, se uita când cu capul în jos, pe sub sprâncene, când dintr-o parte la muierea lui moartă, care zăcea alb-galbenă pe patul de spital și pe care, iată, nu o mai recunoștea... „Doamna doctoră, da'... nu credă e femeia mea...“, a mai zis o dată, mai repede, ținând capul în jos. Și mama, obosită după gardă, dar obișnuită, vezi bine, cu morții, și cu aparținătorii lor, ăsta e iar un cuvânt din jargonul de spital, *aparținători*, zice: „Acuma și